

23. juni 1932, § 5. Det drejede sig da om midlertidig fratagelse på grund af sindssygdом. I enkelte tilfælde har justitsministeriet i tidligere tid ladet jordemoderen deponere sit lærebrev i ministeriet, hvorved hun blev afskåret fra praksis. I et par tilfælde fra nyere tid er en jordemoder i forbindelse med en straffesag mod hende blevet fradømt retten til at praktisere (dommene vedrørte pengeafpresning og fosterfordrivelse).

Spørgsmål 5. Ad § 9, stk. 1, 2. pkt. a) Har den svangre kvinde valgfrihed med hensyn til jordemoder? b) Kan jordemoderen nægte hjælp, hvis anden jordemoderhjælp synes nærmere og mere praktisk boende?

Ad a) Principielt har den svangre kvinde valgfrihed med hensyn til, hvilken jordemoder hun vil søge. Denne valgfrihed er undergivet visse begrænsninger, der skyldes økonomiske hensyn.

Er kvinden medlem af en statsanerkendt sygekasse, må hun, såfremt hun ønsker, at sygekassen skal betale for jordemoderhjælpen, vælge en jordemoder, der er medlem af Den almindelige danske Jordemoderforening. Praktisk talt alle jordemødre er imidlertid medlemmer af denne forening.

Endvidere kan reglerne om fribefordring i folkeforsikringslovens § 17 betyde en begrænsning i sygekassemedlemmers valg af jordemoder. Udgiften ved befording af eller til jordemoder, der bor over 10 km fra kvindens bopæl, afholdes kun af kommunen, såfremt jordemoderen er den nærmest boende. I modsat fald betaler kommunen kun for en vej-længde på 10 km frem og lige så langt tilbage.

Ad b) Efter forslaget kan en jordemoder kun undslå sig for at begive sig til den fødende kvinde, såfremt kvinden bor udenfor det område, i hvilket jordemoderen sædvanlig virker, og en ved den fødende nærmere boende jordemoder kan komme tilstede. Om dette sidste er tilfældet, må vedkommende jordemoder have pligt til at skaffe sig oplysning.

Spørgsmål 6. Ad § 12. Vedrørende „rimelig“ betaling?

Bestemmelsen om rimelig betaling svarer til reglen i lægelovens § 15.

Privat praktiserende jordemødre har hidtil anvendt en ved gammel praksis fastlagt takst, der svarer til 1 pct. af patientens (eventuelt mandens) skattepligtige indtægt.

For distriktsjordemødre er takstmæssig betaling hidtil blevet fastsat af indenrigsministeriet for 5 år ad gangen, senest ved bekendtgørelse af 1. november 1951. Disse takster svarer gennemsnitlig til 1 pct. af den skattepligtige indtægt, dog med en begrænsning af maksimum.

Spørgsmålet har ikke så stor praktisk interesse, da størstedelen af landets befolkning er medlemmer af statsanerkendt sygekasse. Ved overenskomst mellem De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark og Den almindelige danske Jordemoderforening er taksterne for almindelig jordemoderhjælp fra 1. april 1952 fastsat til følgende beløb:

I København og dermed ligestillede kommuner	81,90 kr.
I købstæder og bymæssige bebyggelser over 1 500 indbyggere	69,10 kr.
I det øvrige land	57,60 kr.

For transpatienters vedkommende gælder samme takster som for sygekassemedlemmer, jfr. forsorgslovens § 231.

For selvbetalende patienter kan det påregnes, at jordemødrenes organisation vil udarbejde vejledende betalingsregler, på samme måde som det er sket for lægernes vedkommende.

Spørgsmål 7. Ad § 13. Fri befording udover 1 km — hvadenten i by eller på landet. Eventuel kørselsgodtgørelse udover 10 km.

For jordemoderens vedkommende foreslås det i § 13 fastsat, at hun altid har krav på fri befording, det vil sige passende befording eller dækning af sine udgifter til en sådan befording, når hun kaldes til *en fødsel i hjemmet*. Dette skal gælde uanset vejlængden fra jordemoderens bopæl til den fødende, altså selvom afstanden er mindre end 1 km eller større end 10 km. Endvidere skal reglen gælde, uanset om den fødende bor på landet eller i byen. Ved *andre rejser i praksis*, for eksempel tilsynsbesøg efter fødslen eller ved rejser til fødsel på sygehus, skal jordemoderen ligeledes have krav på passende befording eller dæk-